

กรรมยังไม่สิ้น

R3005

เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๑ ชาววัดคู อ.พรหมบุรี ต.อ.ศอกเสร์ราและ
ตระหนกตกใจ ในการตายของยายจรัส สุภานิน คนบ้านใกล้เคียง แก่เป็น
อุบาสิกาของวัดคูทำบุญร่วมกุศล และถือศีลทุกวันพระเป็นประจำ (ประมาณ ๑ ปี)
เป็นที่รู้จักรักใคร่ของคนทั่วไป อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ยายจรัสกำลังสาละวนยีนหยิบ
ขนมป้อนหลานอยู่บนชานบ้านพัก ปรากฏว่ายายจรัสต้องล้มลงทันใดพลางเอามือ
ลูบค้ำตรงบริเวณที่ปวดแถบชายโครง เมื่อเหลียวดูปรากฏว่ามีเลือดไหลออกมาไม่
หยุด ญาติพี่น้องรีบนำตัวส่งโรงพยาบาลใกล้บ้าน แต่แพทย์พิชขาดแผลไม่ไหว จึง
สิ้นใจเสียก่อน แพทย์ได้ชันสูตรพลิกศพ ปรากฏว่าถูกกระสุนปืนขนาด ๑๑ มม. จาก
การสอบสวนของเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง ตลอดจนพยานรู้เห็น ไม่สามารถจะจับตัว
มือปืนได้ ไม่มีใครยิงปืนในบริเวณนั้น มีบางคนบอกว่า ขณะที่เขากำลังอาบน้ำที่
แม่น้ำเจ้าพระยาหน้าบ้านของเขา ได้ยินเสียงคล้ายเสียงปืนดังปังทางฝั่งตรงข้ามแล้ว
ก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก พออาบน้ำเสร็จแล้วกลับขึ้นมาจึงรู้ว่ายายจรัสถูกยิงตาย เมื่อ
เจ้าหน้าที่ตำรวจพิจารณาสถานที่เกิดเหตุ โดยเฉพาะภายในบริเวณบ้านตำบลบ้าน
แปง หมู่ที่ ๑ ก่อนเกิดเหตุ บริเวณชานเรือนมีไม้ระแนงตั้งกันเป็นช่องโดยรอบ หากยิง
ปืนจากฝั่งตรงข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ข้ามมายังบ้านผู้ตายแล้วความเร็วแรงของกระสุน
วิถีจะอ่อนลงตามลำดับ เพราะความกว้างของแม่น้ำตอนเกิดเหตุมีระยะทางหลายร้อย
เมตร ยิ่งเป็นลูกปืนขนาด ๑๑ มม. ด้วยแล้วก็คงเป็นปืนพกเท่านั้น ระยะยิงไกลก็เพียง
๕๐ หลา ระยะแม่นยำหวังผลก็เพียง ๒๕ หลาเท่านั้น หากกระสุนวิถีข้ามผ่านมาได้
จริง เหตุใดเล่าจึงไม่กระทบไม้ระแนงซึ่งตั้งกันไว้อย่างถึยิบ ทำไมจึงลอดช่องอย่าง
จำเพาะเจาะจงมาถูกยายจรัสถึงแก่ความตายได้ เมื่อการสอบสวนไม่เป็นผล ทาง
ญาติพี่น้องได้จัดการฅาปนกิจศพยายจรัสตามประเพณี อยู่มาไม่นานนัก วิญญาณ
ของยายจรัสได้ล่องลอยวนเวียนอยู่ระหว่างวัดคูกับวัดอัมพวัน และที่
ใกล้เคียง ยังมีความห่วงหวือโดยรอความช่วยเหลือจากญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงและ
ต้องการปฏิบัติกรรมฐาน ดังจะเห็นได้ในปรากฏการณ์บางอย่างที่แสดงออกใน
ลำดับต่อไป

วันหนึ่งเป็นวันธรรมสวนะ อุบาสกอุบาสิกาชาววัดคู คงจำศีลอยู่ที่ศาลาตามที่เคยปฏิบัติมา เมื่อตะวันคล้อยลอยต่ำใกล้สนธยา อุบาสกอุบาสิกาต่างก็ลงบันไดเดินกลับบ้านของตน ในทันใดนั้นเอง สายตาทุกคนก็มองเห็นหญิงคนหนึ่งเดินออกหน้า เมื่อพิจารณารูปร่างลักษณะโดยต่องแท้แน่ใจแล้ว ก็แน่ใจว่า “...เอ นั่นมันเป็นจำรัสนี่นา” ก็เผาผีมันไปแล้ว ทำไมยังมาเดินลอยนวลอยู่ได้อีกเล่า!”

จึงเป็นที่เลื่องลือกันมาไม่จบสิ้น เพราะพวกอุบาสกอุบาสิกาไม่เคยเชื่อว่า วิญญาณมีจริงมานานแล้ว เมื่อประสบเข้าเช่นนี้ จึงเชื่อแน่ว่าวิญญาณต้องมีแน่ ๆ อย่างสงสัย

กาลเวลาผ่านไปไม่นานนัก วิญญาณนางจำรัส สุภานิน ได้เข้าสิงสู่อยู่กับ นางบุญชูศรี พวงวงษ์ ตั้งบ้านเรือนอยู่หลังวัดอัมพวันและทำงานอยู่โรงเรียนวัดอัมพวันมาเป็นเวลาหลายปี นายสงวน ได้เล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้ฟังอย่างน่าอัศจรรย์และได้บันทึกเรื่องราวด้วยตนเองและยินดีให้ลงเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดกับภรรยาของตน ตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อเป็นวิทยาทานต่อสาธุชน ได้พิจารณาค้นหาสาเหตุแห่งความจริงในเรื่องวิญญาณนั้นมีจริงหรือไม่

นายสงวนได้เล่าว่า เมื่อเดือน ๙ ข้างขึ้นในปีนั้นนางชูฯ ได้ป่วยเกี่ยวกับโรคประจำตัวปวดข้อมือและข้อเท้ามีอาการกระตุกอยู่เสมอ วันนั้นปวดทรมันทูรายจนญาติพี่น้องช่วยกันบีบนิ้วและขึ้นทับทั้งตัว อาการของคนไข้รู้สึกทุเลาลงเมื่อเวลาประมาณบ่าย ๔ โมง อยู่ต่อมาชั่วระยะหนึ่งประมาณ ๑ ทุ่มเศษ อาการของนางชูฯ ก็กำเริบขึ้นอีก ญาติพี่น้องก็ช่วยกันบีบนิ้วกดกันจนอยู่ถึงเที่ยงคืน อาการก็ทุเลาลงและกลับไปจนถึงรุ่งเช้าของวันใหม่ ญาติพี่น้องจึงลากลับบ้านของตน ส่วนนายสงวนก็ออกไปทำงานที่โรงเรียน คงปล่อยให้ภรรยาอยู่บ้านตามลำพัง เมื่อนายสงวน ทำงานเสร็จได้เห็นภรรยา นั่งพิงโองน้ำอยู่ข้างโรงเรียนและหันหลังให้ นายสงวนจึงร้องถามว่า “แกมาทำไมที่นี่” นางชูฯ ตอบว่า “มาช่วยแกดูโรงเรียนนะซี” นายสงวนจึงบอกไปว่า “ข้าทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว” ทันใดนั้นเองนางชูฯ ก็เดินกลับไปบ้าน แต่ไม่ยอมขึ้นบ้าน คงเดินเลยไปในวัดไปขอข้าวแม่ชีกิน แม่ชีได้ถามว่า “แกมายังไงกัน” แม่ชูฯ

ตอบว่า “พ่ออายุยุดเขาไม่ให้กินข้าว” แม่ชีจึงหาอาหารมาให้กิน แต่อาการนางซุช เป็นที่ผิดสังเกต นัยน์ตาขวาง ไม่ยอมมองหน้าคน เมื่อกินข้าวอิ่มแล้ว ก็เดินไปหยิบ กระเทียมของแม่ชีจะเอาไปบ้านตน นายสงวน จึงได้ตัดทานไว้โดยพูดว่า “แกจะเอา ของเขาไปไหน” นางซุช ได้ตอบว่า “ก็เป็นของ ๆ เราเอาไปบ้าน” นายสงวนจึงได้ ยื้อแย่งเอากระเทียมของแม่ชีเก็บไว้และจึงรีบพาตัวภรรยากลับบ้านของตน และนาย สงวนได้รับหุงข้าว จัดอาหารให้ภรรยากิน นางซุช ก็เข้าไปกินอย่างผิดวิสัยคน ธรรมดาเสียแล้ว โดยเอาน้ำปลาราดลงไปในข้าว แล้วกินได้กินดี เวลาประมาณ ๓ โมงเช้า พวกญาติพี่น้องได้มาเยี่ยมอีกตามเคย แต่ครั้งนี้ นางซุช ไม่ยอมมองหน้าคน ได้แต่พูดพร่ำรำพันไม่เป็นเรื่องเป็นราว มองดูบ้านของตัวก็บอกว่าอายนั้นก็สวยอายนี้ ก็สวยไปทั้งนั้น

ป่าจะได้เอ่ยปากพูดกับนายสงวนว่า “อ้าทิดผิดทำเสียแล้ว เอ็งรีบไปตาม หมอมาค่วน” นางซุช ได้ยินจึงสวนคำขึ้นว่า “หาหมออะไรกันไม่ได้ไม่ดีก็หาว่าผี” และนางซุช ก็พูดไปต่าง ๆ นานา และขอหมอกินติด ๆ กัน ๓ คำ จึงเป็นที่ผิดสังเกต ของพี่น้อง ที่จ้องดูอาการอยู่ด้วยความเป็นห่วง ป่าจ๊ะ จึงพูดด้วยเสียงดังขึ้นว่า “อึ้นผี กินเสียแล้ว” นางซุช ได้ยินจึงพูดขึ้นว่า “อะไรก็ผีอะไรก็ผีกิน ขอหมอกินอีก หหนึ่งคำ” ขณะนั้นเองนางซุช ก็ทำท่าทางต่าง ๆ นานา เอามือข้างหนึ่งลูบคลำบริเวณ สีข้างนาน ๆ ก็ลูบคลำอีกป่าจ๊ะจึงถามว่า “สิ่งคลำทำไม” นางซุช ตอบว่า “มันเจ็บ” นายสงวนถามว่า “ทำไมถึงเจ็บอยู่ดี ๆ เจ็บอย่างไรกัน” นางซุช ตอบด้วยความ โมโหว่า “แหม! อ้ายหงวน สิ่งไม่รู้จักกูหรือ กูมาเยี่ยมอิชูฯ มันเป็นห้องสาวกู” ป่าจ๊ะจึงถามว่า “มาอย่างไรกัน” นางซุชตอบว่า “มากับพวกที่ไปเรียนหนักธรรม เลยแวะมาเยี่ยมอิชูฯมัน เพื่อขอหมอกันกิน” ป่าจ๊ะถามว่า “ทำไมเขาทำไปให้ ไม่ได้กินหรือ” นางซุชตอบว่า “มากับพระขอทิดมงคล อีขวัญ เขาก็ไม่ให้ขอพี่สี่ เขาก็ไม่ให้กิน เลยแวะมาเยี่ยมอิชูฯมัน” ป่าจ๊ะได้พูดว่า “ได้กินแล้วก็ไปเสียซิ” นางซุชตอบว่า “กูไม่ไปจะอยู่กับอิชูฯมัน จะเข้าไปอยู่กับหลวงพ่อ เคยมาปฏิบัติ กรรมฐานอยู่กับท่าน เจ้าของวัดเขาก็ไม่ให้เข้า” ป่าจ๊ะถามว่า “ใครยิงสิ่ง ๆ รู้ ไหม” นางซุช ตอบว่า “กูรู้แต่ไม่บอก เราเคยทำมาอย่างไรก็ใช้กรรมไป” นาย สงวนเห็นท่าไม่ได้การแล้ว จึงรีบไปตามนายบ้าย ซึ่งเป็นพ่อมาจัดการไล่ฝ้ายจ่ารัส ให้ไปจากร่างนางซุชเสีย เมื่อนายบ้าย มาถึงก็ถามนางซุชว่า “แกตายไปแล้วก็ขอให้

ไปอยู่ที่อื่น จะมาอยู่กับนางชู้ ไม่ได้” นางชู้ตอบว่า “กูยังอยู่ที่ไหนไม่ได้ จะเข้าไปอยู่วัดกับหลวงพ่อก็ไม่ได้ เจ้าของวัดเขาไม่ให้เข้า” นายบ้ายถามว่า “เดี๋ยวนี้เอ็งอยู่ที่ไหน” นางชู้ ตอบว่า “กูอยู่ต้นมะพลับหลังวัด” เมื่อการเจรจาขอร้องให้ไปเสียโดยดีไม่เป็นผล นายบ้าย จึงเอามือจับศีรษะนางชู้ แล้วเป่าลง ๓ หน นางชู้ดิ้นอย่างปลาถูกทุบและได้ร้องขึ้นสุดเสียง เจียบไปประมาณ ๑๐ นาที นางชู้ก็รู้สึกตัว ลืมตาขึ้นมาเห็นทุกคนเต็มบ้าน จึงถามว่า “มาอย่างไรกัน” พี่น้องพวกนั้นก็พูดว่า “ผียายจ๋ารัสมายเข้ามาสิง” นางชู้พูดว่ามาเข้าเมื่อไรไม่รู้รู้สึกตัวเลย ต่อจากนั้นนางชู้ ก็หายเป็นปกติอยู่มากจนกระทั่งเดี๋ยวนี้

จากเหตุการณ์ปรากฏดังกล่าวข้างต้น เป็นหลักฐานยืนยันว่า วิญญาณนั้นมีจริง ได้เรียนถามท่านพระครูภาวนาวิสุทธิในเรื่องนี้ ท่านอธิบายชี้แจงว่า วิญญาณจะมาพบกับจิตของคนไข้ชั่วขณะหนึ่ง จะทำให้คนไข้ั้นไม่ได้สติ จะพูดจะโต้ตอบตามผู้ซักถาม แสดงอาการเหมือนกับบุคคลผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่กรณีวิญญาณยายจ๋ารัสมายนี้ แสดงว่ากรรมยังไม่สิ้น ยังมีความหิวโหยรอการช่วยเหลือและมีความปรารถนาใคร่ธรรม แต่ก็มีวิญญาณเจ้าของที่คอยกีดกันมิให้เข้าร่วมอุโบสถ จึงให้ชื่อเรื่องว่า “กรรมยังไม่สิ้น” จะถูกผิดอย่างไร ขอให้ผู้รู้ช่วยเสนอแนะ ยินดีรับฟังและจะได้แก้ไขตามความเหมาะสมต่อไป

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระครูภาวนาวิสุทธิ พ.ศ. ๒๕๓๐